Sandheden tro.

En Fortælling fra Hugenotforfølgelserne.
Fra Engelsk.

(Fortsat).

„Men, Moder, kan du virkeligu taale en Rejses Besværlighed?" spurgte Renee bekymret, da hun saa sin Moder træt og udmattet synke sammen paa en Stol.

„Dette er kun en øjeblikkelig Svaghed; jeg har i mange Uger ikke følt mig saa rask som i Dag lige indindtil dette Øjeblik. Saa, nu er det forbi, og jeg er atter stærk. Kom saa, Renee, vi aner ikke, hvad der ligger for os; men vi ved, at vor Gud vil beskytte og bevare os for alt ondt."

Renee saa sig for sidste Gang om i Værelset, og derpaa kastede hun et Blik ud af Vinduet paa de kendte Omgivelser. Skulde hun nogen Sinde mere faa det at se? maatte hun spørge sig selv. Hun var tung om Hjertet, da hun skulde forlade sit elskede Barndomshjem; men hun havde ikke Tid til at give efter for saadanne bedrøvede Tanker, hun maatte handle.

Hun lod sin Moder støtte sig til hendes Arm, og derpaa gik de ned iForhallen.

„Farvel for en Tid, min trofaste Julie," sagde Fru de Fontanelle. „I Aften haaber vi at se dig og din Fader ved vort aftalte Mødested."

„Ja, Frue. Fader og jeg vil ledsage Dem, medens det er klogest, om mine Søskende gaar en anden Vej."

„Din Fader har uden Tvivl Ret, og af samme Grund, for ikke at vække Mistanke, gaar min Datter og jeg først, saa at det kan se ud, som om vi ganske ligefrem gaar en Tur i Parken. Men jeg haaber, at vi alle skal mødes i Aften."

Julie saa bedrøvet og dog beundrende paa sin Frues blege Ansigt; hun beundrede hendes urokkelige Tro og Frimodighed, medens hun var bedrøvet, naar hun tankte paa hendes skrøbelige Helbred, der næsten umuliggjorte det Hverv, der laa for hende.

Derpaa forlod Moder og Datter Slottet. Det var usigelig smerteligt for dem begge, da de for sidste Gang gik over Tørtærskelen til deres Hjem og var som landflygtige, der gik ukendte Farer, hvis Udgang ingen kendte, i Møde. Ja, skulde end deres Planer lykkes, vilde det først blive, efter at de havde udstaaet mange Farer og Savn.

Men støttet til Renees stærke Arm gik Fru de Fontanelle frimodigt fremad.

„Vi maa ikke se tilbage til det, som vi forlader, mit Barn," sagde hun, „men lad os se fremad til Maalet, til vort evige Hjem, ikke til Vanskelighederne, der vil komme, men opad til vor almægtige Gud, der raader over alt."

Renee forsøgte ubemærket at tørre nogle Taarer af, som trods hendes Forsøg paa at synes glad og frimodig dog ikke vilde lade sig holde tilbage. Derpaa gik de ud i Parken, i Begyndelsen kun langsomt, som om de gik en Tur; men da de var ude af Syne fra Slottet, gik de hurtigere.

Da de var kommen til Udkanten af Parken, slog de ind paa en ubefærdet Sti, der førte gennem en stor Skov, ved hvis Yderkanter Landevejen strakte sig. Da de var kommen saa langt ind i Skoven, at Træerne kunde skjule dem, satte de sig paa en Træstub for at hvile. Renee tog en lille Flaske Vin frem, for at hendes Moder kunde faa noget styrkende.

I det samme hørte de Hovslag paa Landevejen, blandet med højttalende, grove Stemmer. En pludselig Angst greb de to Flygtninge, og for at skjule sig krøb de ind i det tætte Krat.

Lyden kom nærmere og nærmere; der hørtes raa Stemmer ledsaget af Eder. Efter Hestenes Trampen paa den frosne Jord at dømme maatte det være en Afdeling Soldater, og imedens laa de to Flygtninge skælvende og bævende uden at turde røre sig. Deres skarpe Øre opfangede saa meget af Samtalen, at de forstod, at det var en Afdeling Dragoner, der var paa Vej til Slottet Moreaux.

„Jeg troede, at den huguenottiske Hund, Baron de Fontanelle, havde afsværget," bemærkede en.

„Det har han ogsaa, han har endog i Dag været til Messe i Moreaux for at bevise sin Oprigtighed," sagde en anden spottende. „Men der er nok alligevel delte Meninger om hans Ærlighed, og desuden findes der en hel Rede af Huguenotter paa Slottet. De haardnakkede Hunde skal ikke faa Lov at have Fred, vi maa forsøge at faa dem paa andre Tanker."

„Ha, ha, ha," lo de andre.

„Jeg har hørt, der er en Moder og Datter, og der siges, at denne er smuk som en Engel. Det er for dem, vi er bekymrede."

„Lad mig faa Datteren," sagde en raa Stemme med en modbydelig Latter, „jeg skal snart bringe hende til Fornuft, saa kan du tage Moderen."

„Det er klogt ordnet," svarede en anden, „men det er ikke sikkert, at du faar Lov at have hende ene; vi vil alle have Del i hende. Den smukke Frøken skal komme til at føle sig smigret over vore Opmærksomheder."

„Jeg kan tabe Taalmodigheden over disse Hundes Genstridighed, naar jeg længes efter at kunne indsende en lang Liste over omvendte for at bevise min Iver for den hellige Kirke," bemærkede en vildt. „Undertiden er den eneste Maade at tvinge dem til Lydighed at holde en Pistol for Panden og true med at trykke løs, dersom de ikke øjeblikkelig afvæger. Men selv dette hjælper ikke altid; thi de foretrækker som oftest at dø i Stedet for at give efter."

„Ja, de er usædvanlig haarde og stridige, og ofte er Kvinderne værre end Mændene," svarede en anden.

Efterhaanden blev deres Stemmer mere og mere utydelige, indtil de til sidst ganske døde bort. Da alt havde været stille en Stund, vovede de to Flygtninge at krybe frem fra deres Skjulested; vel var de blegere end før, men Skrækken gav deres Fødder Vinger, og de frygtelige Udtalelser gav dem fornyet Kraft, saa at de skyndte sig fremad, medens en usigelig Taknemlighed over at være undsluppet Dragonerne fyldte Baronessens Hjerte.

Det var, som om hendes Kræfter forøgedes, thi hun kunde gaa hurtig uden at behøve Hvile. Saa længe som muligt holdt de sig inde i Skoven, og derpaa flog de ind paa en ubefærdet Sti, som Armand nøje havde beskrevet for Renee. Ingen af dem kunde sige noget, ikke en Klage eller Bebrejdelse kom over Baronessens Læber, og hver Gang hun saa et mismodigt Udtryk i Renees blege Ansigt, mødte hun hende altid med et beroligende Smil.

For Renee var denne Moder i de sidste Timer bleven endnu mere kær og dyrebar; alle hendes Tanker drejede sig nu kun om hende, kærligt svøbte hun sin egen Kaabe tættere om hende, naar et stærkt Vindstød fik den syge til at gyse. Men samtidig fik hun noget af sin Moders Frimodighed, og de to Kvinder vedblev at gaa Time efter Time.

Efterhaanden sagtnedes dog deres Gang, og af og til paakom dem bange Anelser, om de ogsaa var paa den rette Vej; thi de havde aldrig ene været saa langt fra Slottet, og Vejen var dem ganske ukendt. For ikke at blive genkendte turde de ikke, hvis de havde mødt nogen, spørge om Vejen, og de maatte gaa frem efter Armands Beskrivelse i Haab om, at det maatte være den rette Vej.

Da Solen gik ned, blev Efteraarskulden ret følelig, og da saa Mørket faldt paa, blev Frygten for at være gaaet vild endnu større. Trætte og næsten udmattede behøvede de al deres Mod og Bestemthed for ikke fortvivlede at falde sammen.

„Mon vi ikke snart er ved Gazotskoven," hviskede Renee.

„Vær ved godt Mod, mit Barn," svarede hendes Moder, „jeg haaber, at hvert Skridt bringer os nærmere til den, og naar vi møder Janvilles, er nok det værste overstaaet."

Renee trykkede den magre Haand, der hvilede paa hendes Arm, og atter gik de tavse en Stund uden at kunne se et Skridt for sig, og Vejen var ujævn og knudret.

„Hør, hvad er det?" hviskede Renee, idet hun hørte nogle Fodtrin paa den anden Side Gærdet. „Lad os skynde os under disse Buske, Moder."

Hver Lyd, de havde hørt i Dagens Løb, havde gjort dem forskrækket, idet de var bange for, at det kunde være en Dragon, der forfulgte dem; thi nu var de uden Tvivl bleven savnet paa Slottet, og saa var straks Efterspningen af dem begyndt.

Fodtrinene kom imidlertid nærmere, men formedelst Mørket kunde Renee ikke skelne noget. Hun kunde næsten ikke lade være med at skrige højt, saa anspændte og ophidsede var hendes Nerver, og enhver lille Lyd i de tørre Grene lod hende ane det værste. For at gøre hendes Skræk endnu større, standsede Fodtrinene lige i Nærheden af dem, og hun beregnede, at kun Hækken skilte dem nu fra Fjenden.

Der fulgte et frygteligt Øjeblik, saa blev der spurgt ganske sagte:

„Er det dig, Renee?"

Med usigelig Glæde genkendte hun Armands Stemme og hviskede:

„Ja, her er vi, kære Armand."

Et Øjeblik efter var Armand over Gærdet og fluttede sin Brud i sine Arme.

„Hvor godt, at vi mødte hinanden!" sagde han. „Det varede saa længe, inden du kom, at jeg maatte ud for at se efter dig; thi hele Dagen igennem har jeg været pint af en frygtelig Angst for din Skyld. Men nu er jeg usigelig taknemlig, fordi du er kommen sikkert saa langt. Jeg haaber ikke, at De, kære Frue, er altfor udmattet af den lange Vandring."

„Nej, langtfra; Gud har givet mig forunderlige Kræfter; det er næsten utroligt, hvad jeg har udrettet i Dag, men Renee har ogsaa været en god Støtte for mig ved sin Kærlighed og Frimodighed."

„Det er dig, som er stærk og frimodig, kære Moder. Dersom du ikke havde været med, var jeg mere end een Gang falden sammen i Fortvivlelse."

„Jeg kan ikke taale at tænke paa, hvad du har lidt," hviskede Armand; „men nu haaber jeg, at vi kan forene vore Kræfter, og selv om jeg ikke kan bære Byrden for dig, kan jeg dog lette den."

„Nu er det, som om den værste Fare var forbi, jeg har jo dig ved min Side," svarede Renee, og i Stedet for det urolige Udtryk, som hele Dagen havde hvilet over hendes smukke Ansigt, kom der nu en dyb Fred og Ro.

De naaede snart til det aftalte Mødested, hvor Hr. og Fru de Janville modtog dem med Hjerteligheed og Varme, og gjorde alt, hvad der stod i deres Magt for at skaffe Fru de Fontanelle den højst fornødne Hvile.

Den Aften opsendtes en inderlig Tak til Gud fra de flygtende, fordi de nu var kommen saa vidt i Sikkerhed. Skønt de nu var landflygtige, der forlod deres Hjem, deres Slægt og Land, var de dog snarere glade, fordi de havde faaet Lov at flygte, end de beklagede det, de lod blive tilbage.

IX.
Slottet i Brand.

Den inderste og derfor bedst beskyttede Del af Klosterruinerne skulde nu for de første Timer yde dem Læ og Hvile. Det var lykkedes Janvilles at tage nogle Levnetsmidler med sig, hvoraf de tilberedte et styrkende Maaltid. De var endnu for nær deres Hjem til, at de turde søge Husly i Husene, og derfor maatte de ogsaa holde sig paa Afstand fra Landsbyen; men her i disse ensomme Ruiner følte de sig nogenlunde sikre. Medens de sagte og forsigtigt talte om deres fælles Farer og Oplevelser, saa de i Retningen af Slottet Janville et underligt, rødt Skær paa Himlen, som i Begyndelsen var ganske svagt, men efterhaanden blev det stærkere og stærkere.

„Hvad kan det være?" udbrød Fru de Janville, og pludselig stod Svaret paa hendes Spørgsmaal levende for hende, saa at hun forfærdet vendte sig mod sin Mand, idet hun vedblev: „Kan det være Slottet? Har Dragonerne stukket Ild paa det?"

„Jeg er bange for det," lød hans rolige Svar. „Jeg ved ellers ikke, hvorfra dette stærke Lysskær skulde komme."

A[illegible] klatrede op paa Toppen af et forfaldent Taarn[illegible] fra der var en vid Udsigt over Omegnen. [illegible] ingen Tvivl om, at det er vort Hjem, som staar [illegible] Lue," sagde han bedrøvet, da han kom ned. „Jeg [illegible] gode Øjne og kan se langt, og jeg kunde se Flam[illegible] ikke op ad Murene. I hele Omegnen er der [illegible] Bygning, der kunde give saa stort Skær."

„[illegible]ar Ret," sagde Markien. „Vore Fædres Hjem ti[illegible]er os ikke mere," tilføjede han sagte.

„Ho[illegible] frygteligt!" udbrød Renee. „Det smukke, gamle Sk[illegible]! Er det Dragonernes Værk?"

„Ja, uden Tvivl", svarede Markien roligt.

„Men har de da Lov at gøre saadant noget udstraffet?"

„For Øjeblikket ser det ud til, at de har Lov at behandle Huguenotterne, som de vil. De kalder det Nidkærhed for vore Sjæles Frelse, og der findes ikke mere Lov og Ret for de forfulgte Protestanter."

„Det er skammeligt, at Kongen tillader sligt!" udbrød Renee harmfuldt.

„Stille, mit Barn," svarede Markien mildt; „der staar skrevet: Du skal ikke tale ondt om dit Folks Herfker. Lad os hellere med Glæde se vort Gods gaa til Grunde; thi vi ved, at vi har en bedre og uforvisnelig Arv i Himlene."

Maanens blege Straaler faldt i det samme paa Markiens ædle Ansigt med det faste, urokkelige Udtryk, medens Fru de Janvilles straalende Blik gav ham Ret i hans Udtalelse, og hun rakte ham sin Haand. Armand bed Læberne fast sammen, men sagde intet, og Claude, der sad ved Siden af ham, lagde med et Suk sit Hoved paa Broderens Skulder.

„Maaske der venter os et ligesaa lykkeligt Hjem for Fremtiden i England," sagde han trøstende.

„Det kan aldrig blive saa smukt, aldrig det samme."

„Men det kan blive ligesaa lykkeligt," svarede den unge Mand, idet hans Blik hvilede paa Renee. „Lad os haabe det bedste."

Kulden tillod dem ikke at tøve længere, end det var nødvendigt for Fru de Fontanelle at samle lidt Kræfter til fortsat Vandring. Desuden vilde de benytte Mørket til at komme saa langt som muligt, at der kunde være et godt Stykke Vej mellem dem og deres Hjem, naar Morgenen brød frem.

Til yderligere Sikkerhed maatte de, før de brød op fra Ruinen, antage forskellige Forklædninger.

Julies Fader, Johan Barre, som lige fra sin Barndom havde været i Baronens Tjeneste, skulde være en Bonde, der kørte til Byen med Grøntsager, medens Fru de Fontanelle, forklædt som hans gamle Moder, red paa et Æsel for at besøge sin syge Datter i samme By.

Renee fik ogsaa en Bondepigedragt paa, og med yderste Forsigtighed smurte hun sit Ansigt ind i en Salve, som ganske forandrede hendes fine, hvide Hudfarve, saa at den blev brun og rynket. Hun skulde gaa for at være Barres Søster, og sammen med Julie kørte hun en Trillebør med Grøntsager.

Markien og Armand kunde med deres ædle Ansigter og værdige Holdning ikke gælde for at være Bønder, derfor maatte de forklæde sig som Jægere, medens Markisen skulde være en ganske privat Dame, der rejste ledsaget af sin Lakaj, hvilken Rolle Claude fik tildelt.

Med den franske Karakters muntre Naturlighed morede de sig meget, efterhaanden som Forklædningerne fuldførtes, og de præsenterede sig for hverandre. Men al Spøg maatte ogsaa gøres sagte, thi selv om de følte sig nogenlunde sikre i denne øde Ruin, kunde det jo ske, at de blev overrumplet. Det morede Renee meget, at Armand erklærede, at han næppe havde kendt hende, hvis han havde mødt hende paa Landevejen. Med den korte Kjole og Forklæde og en graa Hue paa Hovedet lignede hun fuldstændig en ældre Bondekone. Derpaa drog de af Sted. Renee kørte ved Siden af sin Moders Æsel, medens Armand atter gik ved Siden af hende og forkortede Vejen ved sin opmuntrende Samtale, at hun næppe lagde Mærke til, hvor lang Natten egentlig var.

Maanens Skin, der af og til trængte gennem Træernes Grene, var nok til at vise dem Vej gennem Skoven uden at snuble eller dreje til en sejl Side. Barres Kendskab med Vejene i Forening med hans ærlige Karakter gjorde ham til en værdifuld Fører.

Henad Morgenstunden naaede de en lille Landsby, hvor der boede nogle af Barres' Slægtninge. De var ogsaa Huguenotter og tog med Glæde mod de flygtende Troesfæller, skønt de vidste, hvilken Fare de derved udsatte sig selv for.

X
Skilsmissen.

Her i dette Fristed var der egentlig først Tale om Hvile for de trætte Flygtninge; men allerede efter nogle Timers Søvn vækkedes Markisen af Renee. Hun fulgte med den unge Pige til hendes Moders Værelse, hvor hun straks saa, at der var foregaaet en usædvanlig stor Forandring med den syge.

Den stærke Sindsbevægelse i Forening med legemlig Udmattelse og Anstrengelse havde nu ganske fortrængt den Aandskraft, som hun hidtil havde vist, og som havde sat hende i Stand til at gøre Vidundere; men nu laa hun fuldstændig sløv hen, og det var let at se, at det gik langsomt mod Døden. Hun saa kærligt paa Renee, der søgte at skjule ethvert Tegn paa den Sorg, som fyldte hendes Hjerte.

„Jeg maa sige Farvel til dig, mit kære Barn, men kun for en lille Tid," sagde hun. Vær tro indtil Døden, kære Renee, saa faar du Livsens Krone. Vi skal mødes igen. Din Moders Gud, som har været saa god mod hende, vil aldrig forlade dig. Jeg overgiver dig i hans Varetægt."

„Er det da saa svært at skilles fra mig, kæreste Renee?" vedblev Fru de Fontanelle, da Renee ikke kunde skjule sin Hulken. „Tænk dog paa, hvor herligt det vil være for mig at komme hjem" — med disse Ord lyste hendes dødblege Ansigt af en usigelig Glæde, „og derfor er jeg glad over at vide dig paa Vej til England. Og jeg er vis paa, at De vil være god mod hende," henvendte hun sig til Markisen, som sad ved hendes Leje.

„Ja, jeg holder allerede af Renee, som hun kunde være min egen Datter, og jeg skal forsøge at træde i Deres Sted mod hende," svarede Fru de Janville med Taarer i Øjnene, idet hun kyssede den kære Venindes blege Pande.

I sit Hjerte takkede hun Gud, fordi Fru de Fontanelles sidste Timer saaledes kunde være uforstyrrede og fredelige i Modsætning til stakkels Susannes Lidelser og Sjælekvaler. Thi det vilde uden Tvivl være bleven Fru de Fontanelles Skæbne, dersom hun ikke i Tide var flygtet fra Moreaux.

Hun sagde ikke meget mere. Aftensolen skinnede ind gennem det lille Vindue og kastede en Straaleglans, der ikke var af denne Verden, over det ydmyge, trætte Ansigt og gjorde det i Renees Øjne saa skønt, som det aldrig før havde været. Hun kunde ikke løsrive sig fra at betragte sin Moder for ikke at miste et eneste kærligt Blik fra de Øjne, som nu snart for stedse skulde lukkes.

Det var en Trøst og Glæde for den døende Moder at se Armand. Mere end en Gang vendte hun sig bort fra Renee for at betragte den mandige, ædle Skikkelse, og en Gang hviskede hun:

„Hun tilhører Dem! Jeg giver hende til Dem!"

„Og jeg skal trofast søge at værne og beskytte hende, saa længe jeg lever," svarede han alvorligt.

Da Solen gik ned, hørte hendes tunge Aandedræt op, og de vidste, at hendes Sjæl nu var hos ham, som hun havde elsket af ganske Hjerte.

Ved Midnatstid lagdes i al Stilhed det trætte Legeme til Hvile i et afsides Hjørne af Lafonts store Have under nogle blomstrende Buske og et dejligt Akasietræ, som, naar Sommeren kom, vilde strø sine hvide Blomster paa den ringe Grav. De var nødte til at handle hurtigt og i al Stilhed, thi ingen død, som ikke havde faaet den sidste Olie, fik i de Tider Lov at blive begravet. Liget blev ofte udstillet paa Landevejen eller kastet paa en Mødding, og i Tilfælde, hvor Begravelse allerede var foregaaet, blev det gravet op igen og slæbt gennem Gaderne.

Derfor havde den lille Sørgeskare, som lagde Fru de Fontanelle i hendes sidste Hvilested, megen Grund til at være taknemmelige, fordi de uhindret fik Lov at gemme hende i en rolig Have.

Da Begravelsen var fuldbyrdet, turde de ikke tøve længere; thi Natten var den sikreste Tid at rejse. For Renee var det næsten umuligt at forlade den stille Krog ude i Haven og rejse videre uden at have sin Moder med sig, som hun aldrig før havde været skilt fra. Men hun var ogsaa i Besiddelse af megen af sin Moders Sjælskraft og Mod, og da hun vidste, at det var hendes inderligste Ønske, at hun saa hurtigt som muligt kom til England, klagede hun ikke men fandt sig roligt i, at Armand anbragte hende paa det Æsel, som hendes Moder havde redet paa den foregaaende Dag.

„Min modige Renee," hviskede han kærligt, da han med Beundring saa hendes Selvbeherskelse, „Gud give, vi sikkert maa naa Englands Kyst, og saa maa du i dobbelt Forstand blive min. Det var din Moders Ønske. Vi talte om det i Gaar, og hun sagde, at i disse frygtelige Tider vilde det være hende en Trøst at se os forenede. Det kan jo være, at et lykkeligt om end tarveligt Hjem venter os ovre i Frihedens Land."

Det straalende Blik i Renees mørke Øjne syntes ogsaa at haabe det bedste af Fremtiden, men lidt efter hviskede hun bedrøvet:

„Men der ligger maaske mange, mange Farer for os, før vi naar den sikre Kyst."

„Gud er i Stand til at bevare os, om han ser, det er gavnligt for os," svarede Armand. Og hvis ikke, — dersom der venter os Lidelser, — vil vi mindes Pauli Ord: „Eder er det forundt — som en særlig Forret,— for Kristi Skyld, ikke alene at tro paa ham, men og at lide for hans Skyld."

Atter straalede Renees Øjne ved at høre disse alvorlige Ord, men i et samme Øjeblik grebes hun af en pludselig Frygt. Armands frimodige Blik og uforfærdede Udtryk, hans faste og urokkelige Tro gjorde ham skikket til at vinde Martyrkronen. Havde Frelseren ikke særlig Brug for denne Korsets Stridsmand paa Kampladsen, mon ikke der ventede ham mere Lidelse end mange andre?

„Men du vil da ikke selv søge Lidelsen?" udbrød hun forfærdet, idet hun var bange for, at han ikke skulde være forsigtig.

„Nej, min kære Renee, det vilde være urigtigt. Men dersom Kristus kalder mig til at lide for hans Skyld, kan jeg kun agte det for en Ære, og jeg vil være vis paa, at han vil give mig Kraft og Frimodighed til at staa fast. Men skulde noget saadant hænde mig, maa du ikke sørge for min Skyld, men hellere tænke paa den herlige Løn, der venter dem, der bliver tro til Døden."

Renees bedrøvede Blik hvilede paa hans straalende Ansigt; men hendes Hjerte var for fuldt til at kunne sige noget. Det var, som om noget i det var bristet, da hun maatte skilles fra sin Moder, og nu kastede en Forudanelse af forestaaende Lidelser en Skygge over hende.

XI.
En hemmelig Gudstjeneste.

Henad Morgenstunden naaede de en tæt Skov, som de hilste med Glæde som et Værn mod den gryende Dag. Der var endnu ganske mørkt under de tætte Træer, men et godt Stykke Vej inde i Skoven fandt de Læ mod Kulden og Blæsten bag en stor Brændestabel. Her standsede de for at styrke sig ved de Levnetsmidler, som Magdalene Lafont havde saa rigeligt forsynet dem med. Efter den lange Tur i den kolde Natteluft viste deres Appetit sig at være bleven stor, og saaledes lod de Maden ydes al Retfærdighed.

Da de derefter beredte sig til at hvile en Stund, kom Barre, som havde undersøgt Terrænet der i Nærheden, tilbage med den Efterretning, at lidt derfra, inde i Tykningen af Skoven, holdtes der i al Hemmelighed en protestantisk Gudstjeneste, som en af de forviste Præster skulde lede.

„Lad os gaa derhen", sagde Markien, idet han rejste sig. „Jeg vil ikke gaa glip af en saadan Lejlighed."

„Er der nogen Fare?" spurgte Markisen ængstelig.

„Faren er vel saa ringe som vel muligt paa denne Tid og paa saa afsides et Sted. Men de, som vil maa selvfølgelig blive her."

„„Jeg gaar med dig," sagde Fru de Janville kærligt.

„Og jeg! Og jeg med!" sagde Renee og Armand paa en Gang.

„Maa jeg ogsaa gaa med, Fader?" spurgte Claude.

Markien standsede et Øjeblik og saa kærligt paa det barnlige Ansigt. Hans klare, blaa Øjne lyste af Frimodighed og Bestemthed, som om han var rede til at se Faren i Møde og staa Ansigt til Ansigt med Fjenden. Hvorfor tøvede da hans Fader? Egentlig ønskede han, at hans yngste Søn ikke havde bedt om Tilladelse til at gaa med, men paa den anden Side var han glad over, at han viste saadant Mod.

(Fortsættes.)